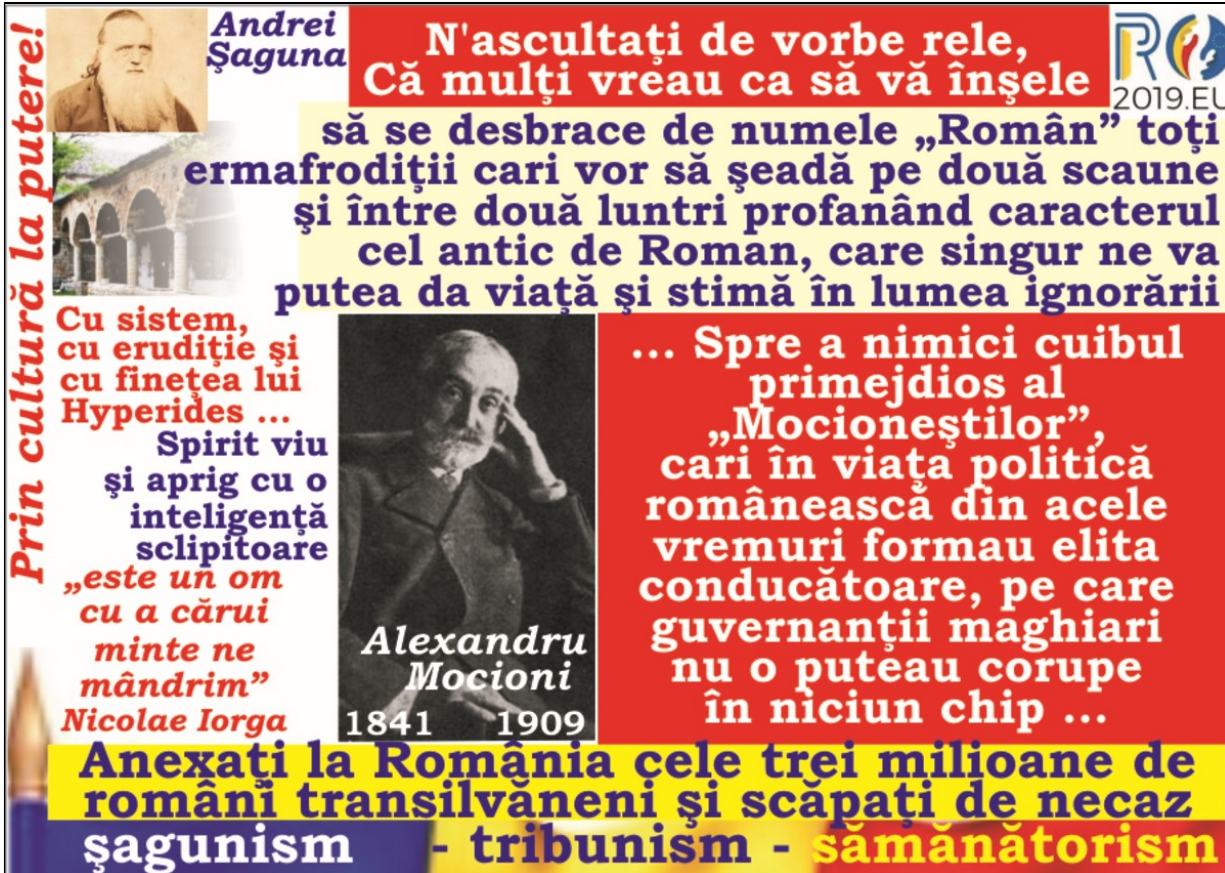

**2019 – ANUL TRIBUNIȘTILOR (XV): să se desbrace de numele „Român”
toți ermafrodiții- câți Români vi-s d-omenie - în joc onoarea națională –
cuibul primejdios al Mocioneștilor!**

Prin cultură la putere!

Andrei Șaguna

**N'ascultați de vorbe rele,
Că mulți vreau ca să vă înșele**

2019.EU

**să se desbrace de numele „Român” toți
ermafrodiții cari vor să șeadă pe două scaune
și între două lunturi profanând caracterul
cel antic de Roman, care singur ne va
putea da viață și stimă în lumea ignorării**

**Cu sistem,
cu erudiție și
cu finețea lui
Hyperides ...
Spirit viu
și aprig cu o
inteligentă
sculptoare
„este un om
cu a cărui
minte ne
mândrim”
Nicolae Iorga**

**Alexandru
Mocioni
1841 1909**

**... Spre a nimici cuibul
primejdios al
„Mocioneștilor”,
cari în viața politică
românească din acele
vremuri formau elita
conducătoare, pe care
guvernării maghiari
nu o puteau corupe
în niciun chip ...**

**Anexați la România cele trei milioane de
români transilvăneni și scăpați de necaz
șagunism - tribunism - sămănătorism**

Un episod memorabil - în viața politică a familiei Mocioni - au fost alegerile din Lugoj din 6/18 martie 1869.

Să urmărim fragmente din descrierea acestor „lupte”, prezentate de dr. Teodor Botiș în „**Monografia Familiei Mocioni**”: «Dar guvernul maghiar avea tot interesul să cucerească această fortăreață națională. Spre a nimici cuibul primejdios al „Mocioneștilor”, cari în viața politică românească din acele vremuri formau elita conducătoare, pe care guvernării maghiari nu o puteau corupe în niciun chip. Lui Alex. Mocioni i-a fost opus un puternic contracandidat în persoana ministrului apărării naționale, Béla Szende. Pentru mandatul dela Lugoj se dădea una din cele mai înverșunate lupte electorale. Guvernul și-a mobilizat toate forțele și organele de care dispunea. Autoritățile civile și militare întrebuițau toate mijloacele pentru a zădărnici alegerea lui Alexandru Mocioni, „Leaderul” luptelor naționale din Dieta trecută și autorul crezului național dela Timișoara. Aliați devotați și-a aflat guvernul în minoritatea germană, în frunte cu primarul Anton Mahr, iar unelte ticăloase în „deako-românii” lugojeni, în frunte cu prefectul județului Ioan Faur, fost deputat deakist, secundat de câteva fețe bisericesti ortodoxe și unite. Colonelul comandant al Regimentului de Ulani, cu garnizoana la Lugoj, era ginerele primului subprefect și ca atare a fost influențat și câștigat pentru o ținută dușmănoasă față de Partidul Național Român. Până și soldații regimentului,

poloni recrutați din Galiția, au fost asmuțiți împotriva Românilor, pe motivul că ar fi rusofili și unelte ale politicii de expansiune și dominație ale moscoviților ortodoxi.

Totuși alegătorii români au opus o rezistență pilduitoare, în fața acestei urgii. Căci era în joc onoarea națională!

O notă de subsol descrie „Însuflețirea alegătorilor români din ținutul Lugojului, pentru cauza națională și pentru candidatul lor Alexandru Mocioni, plăsmui în dialectul lugojean următorul „cântec electoral”, ce se cânta după aria: „*Jată hora se pornește*”: „**Câți Români vi-s d-omenie,**/ Aid la steag cu bucurie, / Pentru cauza națională/ Să-i înălțăm cu fală!/ **Câți Români vreți s’aveți drepturi,**/ Și-aveți suflet bun în piepturi,/ Și iubiți al vostru nume,/ V’arătați la lume!/ **N’ascultați de vorbe rele,**/ **Că mulți vreau ca să vă înșele,**/ **Să vă facă de obeală/ Și de proști în țară!**/ Dar voi știți bărbații noștri,/ Credincioși ca frații voștri,/ Că în luptă au tărie, / Și au omenie!/ Vă adunați cu însuflețire,/ Să alegeți în mărire,/ Pe Alisandru Mocioni,/ Credincios națiunii!” *Albina*, nr.- 23-1869 (autorul cântecului era dr. Atanasie Marienescu, fostul preparator la studii al fraților Alex. Și Eugen Mocioni).

Brutalitatea și ilegalitatea guvernanților au culminat în faptul că au împiedecat accesul alegătorilor naționaliști la localul de votare». Primarul a dispus închiderea podului ce lega Lugojul german de cel românesc (redeschis după intervenții), iar ulanii s-au manifestat agresiv față de alegătorii români, dispersându-i cu caii; alegătorii unguri au fost admiși la vot fără control („unii votară chiar și sub nume fals”), cei români fiind supuși „unei proceduri de inchiziție”, mulți fiind respinși de la vot, sub diverse pretexte. Finalul votării a fost dat când «la sfârșit un număr de vre-o 50 de inși năvăliră în sala de votare, cerând „în gura mare și cu vehemență ca președintele să disoalve alegerea”. Alegerile s-au reluat în 10-22 aprilie 1869, întregul aparatul administrativ fiind pus în mișcare pentru reușita alegerii ministrului ungar. «Nici o armă, niciun truc electoral n’a rămas neexploatat, pentru a clătina încrederea alegătorilor români și a distruge impunătoarea lor solidaritate. Pentru a-l discredita pe candidat în fața poporului ultradinastic, s’a răspândit calomnia că Mocioni „nu e credincios Împăratului, vrea să facă revoluție și să cheme pe muscali în țară”. Ziarele maghiare bârfeau, afirmând că Mocioni n’are un trecut, pe când Szende (fost Frummer) era bogat în fapte strălucite pe tărâmul vieții publice. S’au făcut promisiuni și mituiri și s’a dat beaură în belșug. Dar demnitatea, cinstea și bunul simț al alegătorilor români a paralizat ticăloasele uneltiri. (...) Alegerea lui Alexandru Mocioni ca deputat al Lugojului pentru parlamentul din 1869-1872, împotriva unui candidat atât de puternic și „bine meritat”, a fost cea mai mare biruință electorală din acele vremuri de lupte, o glorie pilduitoare, pomenită din neam în neam, a vrednicilor Români din Lugoj și împrejurimi, însuflețiți de o înaltă și mândră conștiință națională. (...)». Alexandru Mocioni nu era la prima victorie în alegeri, el fiind ales în 1865 după victoria împotriva consilierului austriac Winkler, mare proprietar susținut de guvern. Împlinea 24 de ani, vârsta legală de candidatură, fiind unul din cei mai tineri deputați din Camera ungară. Primul său proiect de lege a vizat protejarea drepturilor naționalităților conlocuitoare din Ungaria, fondând un club parlamentar al românilor, cu susținerea sârbilor. Ca deputat, Alexandru era foarte activ și critic cu puterea, îndeosebi față de politica ungară față cu minoritățile, presa apreciind luările sale de cuvânt. Reproducem din lucrarea „*Personalități marcante ...*” (Maria Berényi): «La 1870, comentând intervenția lui Alexandru

Mocioni pe marginea **Legii Municipiilor**, ziarul maghiar de opoziție *Magyar Ujság* notează: „Alexandru Mocioni, prin splendida sa predare, a pus în adevărată admirație pe mai mulți, chiar și pe unii guvernamentali. Întreaga Cameră i-a ascultat cu cea mai mare atenție cuvântarea, care a ținut aproape două ore și care, între toate discursurile, ce s-au rostit în parlamentul ungar de la 1861 încoace, își revendică dreptul de a fi una dintre cele mai excelente. Cu sistem, cu erudiție și cu finețea lui Hyperides, a dat asalt asupra înțelepciunii guvernului. Legat de admirabilele discursuri ale lui Alexandru Mocioni, majoritatea publicate în „*Cartea de aur ...*” a lui T. V. Păcățianu, a făcut carieră în epocă și o discuție, purtată pe holurile Parlamentului de la Budapesta, între Alexandru Mocioni și primul ministru maghiar, I. Andrassy, care îl acuza pe fruntașul român, că îl pune mereu în încurcătură față de deputații maghiari cu solicitările privind drepturile românilor transilvăneni. La această acuză, Alexandru Mocioni ar fi răspuns, sec: „**Anexați la România cele trei milioane de români transilvăneni și scăpați de necaz**” (...) Spirit viu și aprig cu o inteligență scilicet – *Nicolae Iorga* spunea despre Alexandru Mocioni că „**este un om cu a cărui minte ne mândrim**” - s-a impus destul de repede în fruntea elitei românilor (...) Alături de alți fruntași bănățeni, Alexandru Mocioni a convocat la Timișoara, pe 7 februarie 1869, o Conferință națională a tuturor românilor din Banat și Ungaria, argumentând că „în viața constituțională lupta pentru idei, pentru reforme și drepturi, se mijlocește prin partide politice”. Alexandru Mocioni a propus noului partid principiile liberalismului și ale democrației, iar cei 500 de delegați au susținut atît programul, cît și înființarea primului Partid Național al românilor transilvăneni. (...) La 27 ani a fost ales președintele Partidului Național». Acest partid a fuzionat după 4 luni cu Partidul Național Român din Transilvania, președintele noului partid fiind ales Ilie Măcelariu. În timp ce unii deputați rămăneau credincioși Partidului Național Român, alții îmbrățișau alte „credințe politice”. Gazeta Transilvaniei, **condamna licheliismul politic** recomandând: «**să se desbrace de numele „Român” toți ermafrodiții cari vor să șeadă pe două scaune și între două lunturi, profanând caracterul cel antic de Roman, care singur ne va putea da viață și stimă în lumea ignorării**».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2019-anul-tribunistilor-xv-sa-se-desbrace-de-numele-roman-toti-ermafroditii-cati-romani-vi-s-d-omenie-in-joc-onoarea-nationala-cuibul-primejdios-al-mocionestilor-143197.html>

În: Tribuna, 14 aprilie 2019